Jak to ti psi dělají? podivoval se Jonáš. Trošku se bál, že se Andrea z toho psího pohledu dá zase do pláče, ale jenom zabořila obličej do chundelatého kožichu a pevně psa objala.

„Těší mě, Dare," zamumlala. Jonášovi neuniklo, že zněla nadšeněji, než když se setkala s ním a s Katkou. Vymanila obličej z chlupů a zase se zadívala na Ú. „A explikátor?"

Ú vytáhl něco malého ze zadní kapsy – vypadalo to, že se explikátor zrovna vydává za velice malý mobilní telefon. Stiskl na tom „mobilu" několik tlačítek a vložil ho Dareovi do kapsičky na obojku.

„Vše připraveno," oznámil. „Spojím se s vámi, až se dostanete na místo. Teď už se navzájem jenom zaklesněte rukama a chytněte Dareův obojek."

Počkal, až se všechna tři děcka postaví do správné pozice. Jonáš tak trochu doufal, že bude stát vedle Andrey, jenže uprostřed skončila Katka. Ú se shýbl a ještě jednou na explikátoru něco zmáčkl. „Tři, dva, jedna… *bon voyage!*"

Místnost zmizela.

TŘI

Dá se vůbec někdy na cestování v čase zvyknout? přemítal Jonáš.

Protože tím už prošel, věděl, že to jenom vypadá, jako by se propadal nekonečnou nicotou vstříc ještě nicotnější prázdnotě. Věděl, že nakonec se mu naproti vyřítí světla a že se bude cítit, jako by mu celé tělo roztrhali po jednotlivých atomech na kousíčky. A pak přistanou, a zase se bude cítit tak jako dřív. Po nějaké době.

Tohle všechno věděl, ale stejně bylo pořád hrozné jenom padat a padat a padat…

Pro Andreu to ale muselo být ještě horší.

„Zvládáš to v pohodě?" zakřičel na ni. Slova mu od úst utrhával svištící vzduch kolem.

Přesto přikývla. Měla na tváři odevzdaný výraz, jako by byla předem smířená s čímkoli.

Nebo – jako by si vlastně ani nemyslela, že je to tak špatné, protože si už prošla něčím, co bylo mnohem horší?

Jonáš k ní natáhl volnou ruku. Kdyby se zaklesli lokty stejně, jako byl Jonáš spojený s Katkou, mohli by časem proletět v kruhu s Dareem uprostřed. Když s Katkou a Karlosem cestovali do roku 1483, přesně takhle do kolečka se chytili a bylo to uklidňující, protože se tak mohli aspoň trochu od té prázdnoty kolem nich odříznout.

Jenže Andrea od Jonášovy ruky ucukla a zhoupla se od něj pryč.

„Počkej – mám strach, že explikátor vypadne ven," zavolala.

Kapsička na psím obojku Jonášovi připadala pevně zavřená, ale teď v temné nicotě ji ani pořádně neviděl. Spíš vycítil než zpozoroval, že se Andrea k obojku naklonila.

„Řemínky jsou povolené," křikla. „Radši vezmu explikátor sama."

Může ti pak úplně zdřevěnět ruka, chtěl ji Jonáš varovat. *Až přistaneme, nejspíš si ani nebudeš jistá, jestli explikátor pořád držíš…* To se po přistání v patnáctém století stalo jemu.

Jenže v tu chvíli se do Andrey opřel nějaký nahodilý proud vzduchu, který ji od Jonáše odhodil ještě dál. Pořád sice měla levačku zaklesnutou do Katčina lokte a levou dlaň sevřenou kolem obojku, ale zbytek těla jí skoro celý vlál Katce za zády.

„Dávej bacha!" zaječela Katka, zatímco Jonáš zařval: „Andreo! Vydrž!"

Natáhl se, aby jí svou volnou rukou přidržel dlaň na psím obojku, aby zůstala pevně na místě. Vypadalo to, že by se klidně mohla každou chvíli utrhnout. A co by se s ní pak stalo?

Škubl hlavou doprava, aby se mohl podívat za Katčina záda. Bylo to trochu jako hrát prostorový Twister – ruka mu

musela zůstat na Andreině pěsti a paže mu musela zůstat zaklesnutá za Katčin loket, což mu nenechávalo moc prostoru prohnout se v bedrech, aby viděl, co se s Andreou dělo teď. Podařilo se mu ji zahlédnout jenom na chvilku, než se mu hlava stočila zpátky dopředu a Katka mu zastínila výhled ramenem. Andrea se kupodivu nezmítala ani se nesnažila zhoupnout zase zpátky. Místo toho byla teď sbalená do klubíčka a hrbila se nad explikátorem. Jonášovi to připomnělo, jak se spolužáci hrbili nad svými mobily, když dostali nějakou smsku, kterou si nesměl přečíst nikdo cizí.

„Andreo!" zakřičel Jonáš. „Zkus sem zpátky tak nějak doplavat! Ukaž! Pomůžu ti!"

Nechal levačku pevně sevřenou kolem její dlaně, aby jim psí obojek nevyklouzl, ale pravou se obojku na okamžik pustil, jenom na tak dlouho, aby stihl Andree trošku škubnout za loket. Bylo to jako ve fyzice, ne? Kdyby teď cestovali ve stavu beztíže, i malé cuknutí by mělo Andreu dopravit zase zpátky a…

Aj aj. Ten pohyb ho odhodil až moc doleva – čímž do Andrey, když se zhoupla zpátky, narazil.

Pes začal štěkat. Katka ječela: „Držte se! Prostě se – všichni držte!" Tuhle zprávu Jonáš zachytil zřetelně, protože se tentokrát zhoupl tak, že mu pravé ucho přistálo přímo na Katčině puse. Rychle se ohlédl přes rameno – měl dojem, že Andrea něco křičí taky, ale neslyšel, co to bylo.

A pak už neslyšel ani Katku ani Darea, protože se dostali do fáze, kdy se k nim vyřítila světla a Jonáš měl pocit, jako by ho gravitace a čas rozmačkávaly na kaši. V uších mu hučel jeho vlastní tep, stále rychleji, rychleji, rychleji… Už tím sice jednou prošel, ale co když mu tentokrát srdce vážně vybouchne?

Přistáli. Jonáš byl tak oslepený, ohlušený a ochromený, že nedokázal vůbec určit, kde se ocitli. Mohli klidně být na měkké písečné pláži a opalovat se na sluníčku, nebo uprostřed sněhové vánice, vystaveni náletům ledových krystalků. Momentálně by to pro Jonáše bylo úplně stejné. Zuřivě mrkal, aby se mu vrátil zrak. Snažil se ruce přinutit, aby si ohmatal hlavu, ale podařilo se mu to jenom na levé straně… Co to tam je? Má snad v uchu borovicové jehličí?

S vypětím sil si z levého ucha vymetl vše, co tam nepatřilo, a ihned pocítil rozdíl. Teď už slyšel, jak někdo křičí, i když se mu zdálo, že hlas přichází z velké dálky.

„… ztratila…“

„… ztratila…“

„… kvůli tobě jsem ztratila…“

„Kvůli komu? Co jsi ztratila?“ Tohle už nebyl žádný jekot. To byla Katka a její slabý, ale poměrně klidný hlas.

„Jonášovi… Kvůli Jonášovi…“

Jonášovi se zdálo, že musí vynaložit skoro nadlidské úsilí, ale nakonec se mu povedlo zvednout na loktech a mrkáním aspoň trochu zaostřit. To je psí kožich? Aha. Dare přistál přímo na Jonášově pravém boku. Nebylo divu, že Jonáš mohl pohybovat jenom levačkou. Ale teď sebou Dare s uraženým zakňučením mrskl pryč. Jakmile se pes zvedl, Jonáš hned viděl a slyšel o něco líp.

„Co jsi kvůli Jonášovi ztratila?“ dožadovala se Katka odpovědi. Před Jonášovýma očima se pořád zaostřovala a zase rozostřovala.

Andrea měla obličej v dlaních. Hlas jí vystoupal do hlasitého zakvílení.

„Ztratila jsem kvůli němu explikátor!“